

Ny start för Sverige

Den svenska valrörelsen utspelar sig i ett sensommarvackert Sverige. Det kan vara svårt för väljarna att ta till sig det bistra budskapet om ekonomisk kris och besvärliga tider som Carl Bildt och Bengt Westerberg tagit på sig bördan att föra ut. Ändå är det det budskapet som måste föras ut.

Sverige befinner sig i en ekonomisk kris och till hösten väntar fler företagskonkurser och ökad arbetslöshet. Sveriges läge är naturligtvis oändligt mycket bättre än öststatsekonomiernas — ändå finns det släktskap i sjukdomens orsak. Också Sverige lider av för mycket socialism. Stagnationen i ekonomin beror på för mycket regleringar och ett för högt skattetryck vilket i sin tur är framdrivet av de dyra offentliga monopolerna och ett socialförsäkringssystem som minskar lusten till arbete.

Sveriges sjuka är värre än den ter sig på ytan. Också nästa år hotar stagnation och nolltillväxt. Snabbt urgröpes den ekonomiska bas som bär upp våra dyra välfärdssystem. Socialdemokraternas valbudskap är mot den bakgrunden häpnadsväckande falskt. Vändpunkten i ekonomin ligger runt hörnet, säger både statsministern och finansministern. Våra småföretag har det bra som de har det, fortsätter Allan Larsson. Och Ingvar Carlsson lovar en ny jättelik våg av fondsocialism. Pensionärernas pengar i ATP skall användas till att köpa aktier i företagen.

De svenska socialdemokraterna tycks ingenting ha lärt av socialismens fall i Öst. De framhärdat i socialistiska hjulspår. Därför är också de profeter genomfalska som nu framträder i massmedia och i djupa analyser försöker komma fram till att det spelar inte så stor roll vem som vinner

valet i höst, beroendet av omvärlden är ändå så stort att alla partier måste föra samma politik.

Visst är socialdemokraternas förmåga att vända kappan efter vinden stor. Den utmärker vår än så länge (s)-märkta utrikesledning och den präglar socialdemokraternas nymornade Europa-politik. Men de omvändelser i väsentliga frågor som socialdemokratern har tvingats till under det gångna året har hela tiden skett under vända, under stor strid med de egna lederna, inte minst LO. Den socialdemokratiska politik som anpassar sig till verkligheten blir en reträtternas politik, en politik under banéret härtill är vi nöddade och tvungna. I hjärtat sitter socialismen kvar och kryper fram, som i förslaget att föra in fondsocialismen i ATP-systemet.

Svensk socialdemokrati är i dag ett reaktionärt parti, ett parti som klamrar sig fast vid gamla, uttjänta lösningar, som vägrar att se dagens problem och som saknar politik för framtiden. Sällan har svensk socialdemokrati stått så tomhänt som denna valrörelse. Inte ens feta vallöften vägar man locka med denna gång — matmomsen undantagen — de förbrukades i de upprepade kriserna under den gångna mandatperioden då löften förvandlades till målsättningar och till slut till ingenting alls.

Vad Sverige nu behöver är en förnyelsens politik. En politik som bedrivs med entusiasm och engagemang av nya krafter som tror på friheten och marknadsekonomin. För vilka enskild företagsamhet och privat äganderätt är något bra och som vill sätta individens och familjens intressen i centrum.

I sitt gemensamma program "Ny start för Sverige" anger Carl Bildt och Bengt

Westerberg riktlinjerna för en sådan politik. Det är inledningen till ett nytt skede i svensk politik när dessa två partier i god tid före valet kan samla sig kring ett program som har alla förutsättningar att utgöra grunden i en borgerlig regeringsförklaring.

Det stundar bistra tider i höst med ökad arbetslöshet och fler företagskonkurser. En ny regering måste med beslutssam hand gripa sig an problemen och snabbt sända ut de signaler om sänkta skatter och reformer som kan ge särskilt de mindre företagen nytt livsmod. Det blir säkert nödvändigt med AMS-pengar men bättre är att söka hejda och vända den snabba utslagningen av arbetstillfällen inom företagen.

Europas frihetsrevolution har nu nått Moskva. Det är hög tid att den också når Sverige. Allt för länge har det svenska samhället och de svenska medborgarna klavbundits av socialistiska strukturer och socialistiska tänkesätt. Allt för länge har den svenska utrikespolitiken präglats av personer vars tänkande formats i Socialistinternationalen och som hellre umgåtts med Castro och Ortega än skaffat Sverige värdefulla kontakter i de europeiska huvudstäderna. Det behövs en ny start och en ny giv för Sverige också i utrikespolitiken. Sverige behöver ta till vara sina europeiska möjligheter.